

1

Одні народжуються глухі, німі чи сліпі. Інші приходять у світ із непривабливою косоюкістю, заячою губою чи потворною родимою плямою на обличчі. А ще серед новонароджених трапляються клишоногі або ж навіть з омертвілими ногами чи руками ще в лоні матері. Так і Гілен Віньоль отримав до повного щастя ще й перекручування імені й прізвища на Вілен Гіньоль, тобто Блазень-Потвора. Цей каламбур гримів у нього у вухах від перших кроків по землі аж до кінця його життя.

Його батьки зігнорували імена в календарі 1976 року й зупинили свій вибір на цьому нещасному «Гілен», яке з'явилося не знати звідки, навіть не замислюючись ні на мить про катастрофічні наслідки свого вчинку. Дивно, і хоча цікавість часто розпирала його, він ніколи й не наважився запитати, чому йому вибрали таке ім'я. Мабуть, він боявся, що буде незручно. Мабуть, він боявся ще й банальної відповіді, яка його аж ніяк не задовольнить. Іноді він замріяно уявляв, яким було б його життя, якби його назвали Люка, Ксав'є чи Гюго. Навіть імені Гіслен вистачило б для повного щастя. Якби ж його назвали Гіслен Віньоль, то це ім'я стало би справжнім притулком, у якому й тіло, і розум перебували б під чудовим захистом за чотирма невинними складами. Замість цього він мав провести дитинство із цим убивчо перекрученим ім'ям: Блазень-Потвора. У свої тридцять шість він нарешті навчився забуватися, ставати невидимим, щоб не наражатися на вибух іронічного сміху й глузування. А він не був ні красивий, ні потворний, ні товстий, ні худий. Він був на виду, немов далекий силует. Наче розчинявся в людському натовпі, не виголошуючи власну думку, щоб не стати чужаком чи навіть ізгоем. Роками Гілен Віньоль існував

так, щоб його життя не здавалося банальним, але не тут, на цій станції, де він товкся щоранку. О тій самій годині щодня він чекав на свій потяг: обидві ноги на білій лінії, що визначає межу, яку не можна перетинати, щоб не впасти на колію. Ця ніби звична лінія на бетоні мала дивну здатність заспокоювати. Тут чорні думки, що роїлися в голові, якось магічним чином випарувалися. І протягом тих хвилин, які відділяли його від прибуття потяга, він топтався по цій лінії, немов хотів розчинитися в ній, чудово розуміючи, що саме тут можна ілюзорно відкласти виконання свого чорного задуму, що єдиний спосіб уникнути жорстокості, яка чекає там, за горизонтом, — переступити цю лінію, де він, як дурник, переминався з ноги на ногу, і повернутися додому. Так, вистачало б і того, щоб зупинитися й просто повернутися до ліжка, згорнутися калачиком на ще теплому з ночі простирадлі. І заснути, щоб утекти. Але врешті-решт Гілен завжди залишався на білій лінії, прислухаючись, як за спиною збирається невеликий натовп постійних пасажирів, і відчуваючи, як йому дивляться в потилицю, від чого аж у жар кидало — як нагадування про те, що він досі живий. Роками люди навколо виявляли до нього поблажливе ставлення,

немов до нещасного психа. На двадцять хвилин, поки тривала поїздка, Гілен був для них ковтком свіжого повітря, що виривав їх на цей час із буденної монотонності.